

236 "ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ"

ΔΕΛΤΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ

Αριθ. 20

5 Φεβρουαρίου 1977

Γραφεία: 'Οδός 'Ακαδημίας 64 - Τ. 143

Τηλ. 32.48.202 — 65.11.669

'Από τὸ Συνέδριο τοῦ Βερολίνου ὡς τὸ Μπιζάνι καὶ τὸν Αὐτονομιακὸ 'Αγῶνα.

Ὁ ἀσίγαστος πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ βρῆ τὴν ἀπολύτρωσίν του ἀπὸ τὴν Ὄθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν ἐκδηλώθηκε μὲ τὴν Ἐπανάστασιν τῆς Ἡπειροθεσσαλίας (1854) καὶ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ Λυκούρσι ('Αγίων Σαράντα) 1878. Καὶ οἱ δύο πνίγηκαν στὸ αἷμα τῶν ἐξεγερθέντων πληθυσμῶν.

Ἡ Συνθήκη τοῦ Ἁγίου Στεφάνου (19.2.1878) ἐτερμάτιζε τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον καὶ ἐξέφραζε τὶς ἐλέψεις τῆς Τσαρρικῆς Ρωσίας στὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον μὲ τὴν δημιουργίαν τῆς Μεγάλης Βουλγαρίας, ἀπὸ τὸ Δούναβη μέχρι τὸ Αἰγαῖον, σὰν πολιτικῶν καὶ πολεμικῶν προμαχῶνα τῆς Ρωσίας.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἀντίδρασις τῆς θαλασσίας Ἀγγλίας κατὰ τῶν ρωσικῶν ἐπεκτατικῶν σχεδίων, καθὼς καὶ οἱ ἐλέψεις τῆς Αὐστροουγγαρίας στὸν Αἴμο, καὶ εἰδικώτερα στὸ λιμάνι τῆς Θεσσαλονίκης, ὠδήγησαν στὸ Συνέδριον τοῦ Βερολίνου, πού θά διευθετοῦσε τὸν ἀγριο ἀνταγωνισμόν, πού εἶχε ξεσπάσει στὴν περιοχὴ αὐτὴ τῆς Γῆς (1.6.1878).

Στὸ πλαίσιον τῶν Βαλκανικῶν διευθετήσεων οἱ Μεγάλαι Δυνάμεις προσκάλεσαν τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν νὰ συγεννοηθῆ μὲ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ τακτοποιήσουν τὰ μεθόρια Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρον 24 καὶ τὸ Πρωτόκολλον ΙΓ', πού διαγράφονταν στὴν ὀρθοθετικὴ γραμμὴ κατὰ μῆκος τῆς κοιλάδας τοῦ Πηνειοῦ στὴ Θεσσαλία «ἐπὶ τῆς κλιτύος πρὸς τὸ Αἰ-

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὴ 2ῃ σελίδᾳ)

'Απὸ τὸ θρῆνον τῶν Γιαννίνων στὴς δευτεριᾶς τὸ γλυκοκάραμα.

Ὁ πολυπαθὸς ἠπειρωτικὸς λαὸς ἐδοκίμαζε μὲ τὸ Συνέδριον τοῦ Βερολίνου (1878) τὴν πίκραν καὶ τὴν ὀδύνην.

Λίγα χρόνια πρὶν ὁ Γρίβας (1854) ἔκρουε τὶς σιδερόπορτες τοῦ Μετσόβου καὶ ἡ ἀστραπή τῆς νίκης φεγγοβόλησε ὡς τὰ Γιάννινα. Λίγους μῆνες πάλι πρὶν τὸ Φλεβάρη τοῦ 1878 μὲ τὴν ἀπόβασιν στὸ Λυκούρσι τῶν Ἁγίων Σαράντα τὸ ὄνειρον γενεῶν κόντευε νὰ γίνῃ πραγματικότης. Ὅμως ἡ μιὰ συμφορὰ, ἀκολουθαίει τὴν ἄλλη. Στάχτη καὶ ἀποκατρία βίος καὶ προκοπὴ καὶ τῶν ραγιαδῶν οἱ ἔντρομες νύχτες ἀβάσταγες διαβαίνουν. Τὸ «ποθοῦμενον» τῶν γενεῶν, πού ἄφησαν τὴν πνοήν τους στὴ ματωμένη γῆ, ἄργει ν' ἄρθῃ. Οἱ χαμηλόφωνες συζητήσεις τῶν γερόντων στὸ μεσοχώρι. Τὰ νέα τῶν ἀγωγιατῶν, πού ταξιδεῦσαν πέρα στὴν Ἄρτα κατὰ τὸ Ρωμέικο. Ἡ Τεργεσταία «Νέα Ἡμέρα» πού ἀλλάζε χίλια χέρια κρυφὰ καὶ ἀπόκρυφα γλυστρώνοντας ἀπὸ τὰ καράβια τοῦ Λούδ Τριεστίνου, πού κάμαν τὴν ἀκτοπλοῖαν τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τοῦ Ἰονίου καὶ ὁ ἀκοίμητος πόθος ριζώνει ἀκόμη πιὸ πολὺ.

Τὰ χρόνια περνοῦν μὲ ἐλπίδες καὶ ἀπαντοχή. Ἐνα παραλήρημα χαρῆς νοιώθουν πάλι οἱ ραγιαδες στὰ 1908 μὲ τὴν Ἐπανάστασιν τῶν Νεοτούρκων, τὸ Χουριέτ (Σύνταγμα).

Ἦταν τότε πού ὁ Δημήτριος Ράλλης ἐπισκεπτόταν τὴν Ἡπειρον.

Παπάδες, ἑξαπτέρυγα καὶ λαὸς ἀλογάριος μαυρολόγησαν τοὺς λόγγους καὶ

τά ντερβένια καίτερόντας τή λευτεριά.

Και είναι τότε πού ὁ λαός τραγούδησε τήν ἐλπίδα:

Δέλβινο μικροί μεγάλοι
βῆκαν καίτεροῦν τὸ Ράλλη.
Βῆκε κι ὁ παπα - Στεφάνης
μέ τούς δώδεκα παπάδες κ.λπ.

Ὅμως οἱ Νεότουρκοι σκληρύνονται. Τὸ παχὺ σκοτάδι τῆς δουλείας είναι ἀξεδιάλυτο. Στὰ λιθόστρωτα τῶν Γιαννίνων γκαλντερίμια θαρειά τίς νύχτες πατρῶν τῶν τζαντερμάδων οἱ μπότες. Καί οἱ μανάδες σφίγγουν τὰ μωρά τους. Ἡ Βάβω διηγίεται στὰ ἐγγόνια τῆς τίς προφητείες τοῦ Πάτερ - Κοσμᾶ. Τὸ π ο θ ο ὄ μ ε ν ο θ ἄ ρ θ η τ ῆ χ ρ ο ν ι ἄ , π ο ὗ θ ἄ π ἔ σ ο υ ν ὁ υ ὸ Π α σ χ α λ ι ἔ ς μ α ζ ῖ .

Και φτάνομε στὰ 1912. Στίς 25 τοῦ Μάρτη τῆς χρονιάς αὐτῆς είναι κι Εὐαγγελισμός και Πασχαλιά. Δυὸ Πασχαλιές μαζί. Στῶμεν καλῶς. Τῆς λευτεριάς ἡ ὦρα ἔφτασε.

Ἡ συμμαχία τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν. Οἱ νίκες πού φτερουγίζουν. Ἡ Θεσσαλονίκη, τὸ Μοναστήρι, ἡ Σκόδρα, ἡ Ἀδριανούπολη πέφτουν. Φεύγει ὁ Τούρκος κι ἀκόμα φεύγει και μένει ἀκόμα δλόρθο τὸ Μπιζάνι.

Σφίγγονται οἱ καρδιές, πληθαίνουν τοῦ λαοῦ τὰ ἀνειπίωτα δεινά. Καί τὰ κανόνια στὸ Μπιζάνι βροντοῦν. Βροντοῦν και σειοῦνται τὰ θουνά, τὸ Περιστέρι, ἡ Ὀλύτσα, τὸ Μιτσκέλι και τὰ Τζουμέρκα. Σειοῦνται και χουγιάζουν νὰ δώσουν δύναμη στὰ παλληκάρια πού πολεμοῦν στὸ Μπιζάνι.

Και τὰ Γιάννινα πέφτουν...

Μάτια πολλὰ τὸ λένε
ἔπου γελοῦν και κλαίνε.

Και είναι τότε, πού ὁ νέος Χειμαρριώτης τραλλός ἀπὸ χαρὰ ἔτρεξε στὸ κοιμητήρι, ἔπου ζοῦσαν οἱ πρόγονοι κάτω ἀπὸ τοὺς σταυροὺς, ἀσάλευτοι χρόνια ἐκαί με βροχές και με χιόνια, με λιποθύρια και με κάματτα και ζύγωσε στὸν τάφο τοῦ πατέρα του, ἐρόντηξε πάνω στὴν πλάκα τοῦ τάφου του τὸ ντουφέκι και φώναξε:

Σῆκου, Πατέρα! Σηκωθείτε! Ἦρθαν οἱ Ἕλληνες...

α.χ.μ.

Ἄπὸ τὸ Συνέδριο τοῦ Βεροδίνου...

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ἀπὸ τὴν 17, σελίδα)

γαίον Πέλαγος» και τὴν κοιλάδα τοῦ «Θυάμιδος (Καλαμᾶ) ἐν Ἡπείρῳ».

Ἡ ἐροθεσία αὐτὴ δὲν ἱκανοποιοῦτε ἐβδαια τοὺς ἐθνικοὺς πόθους, ὅπως ἐκφράστηκαν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπιτροπὴ (Θ. Δεληγιάννης - Ἀλέξ. Ρ. Ραγκαβῆς) ζητώντας τὴν προσάρτηση τῆς Ἡπείρου, Κρήτης και Μακεδονίας.

Ὅμως ἡ ταλάντευση τῆς Ἑλληνικῆς πολιτικῆς μεταξὺ τῆς Ρωσικῆς και Ἀγγλικῆς ἐπιρροῆς κατάφερε νὰ στρέψη και τὴν φιλικὴ πρῶτα στάση τῆς Ἀγγλίας, ἐναντίον τῶν ἐλληνικῶν ἀπόψεων και νὰ εὐθυγραμμισθῇ με τὴν ἐχθρικὴ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ρωσικὴ στάση.

Μεγάλο πολιτικὸ διδάγμα, πού ἰσχύει πάντα είναι ἡ δῆλωση τοῦ «φιλέλληνο» Ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας Βάδινγκτων στὸ Συνέδριο ἐκεῖνο:

«Τὸ Συνέδριο δὲν συνήλθεν ὅπως διαμελήση τὴν Τουρκίαν και διε κατ' ἀκολουθίαν ἠπατήθη ἡ Ἑλλάς ἐλπίζουσα ἐδαφικὰς προσκυζήσεις... Οὐδὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος διότι δὲν ἔχει νὰ παρουσιάζσῃ ὑπὲρ αὐτῆς τετελεσμένον τι γεγονός».

Ἀλλὰ και ἡ παραχώρηση τοῦ ἠπειρωτικοῦ μέρους νοτιώτερα τοῦ Καλαμᾶ, πού περιελάμβανε τὸ Μέτσοβο και τὰ Γιάννινα, φαλκιδεύτηκε ἀπὸ τὴν Τουρκικὴ ἀντίδραση, πού μόλις μετὰ προσπάθειες τριῶν ἐτῶν, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1881, ἔστρεψε νὰ ὑποχωρήσῃ με δρια τίς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ στὴ Θεσσαλία και τὸν Ἄραχθο στὴν Ἄρτα.

Ὁδύνη και πίκρα αἰσθάνθηκαν οἱ ἠπειρώτες και ὁ Ἑλληνισμός με τὴν ἔκδοση τῆς ἐθνικῆς ὑποθέσεως.

Διάχυτος ὁ πόνος ἐκφράζεται σὲ στίχους τοῦ λαϊκοῦ ποιητῆ:

Σ' ὄλο τὸν κόπιο ξαστεριά
σ' ὄλο τὸν Κόπιο Ἥλιος.
Και στὰ κατημένα Γιάννινα
μαυρο παχὺ σκοτάδι.

Τί φέτος κάμανε βουλή
ὄχτῳ Βασίλεια (1) ἀνθρώποι
κι ἐβάλανε τὰ σύνορα
στῆς Ἄρτας τὸ ποτάμι.

**

Κι ἀφήκαγε τὰ Γιάννενα
κι ἐπήρανε τὴν Ποῦντα (2)
κι ἀφήκαγε τὸ Μέτσοβο
κι ἐπήρανε τὴν Ἄρτα.

**

Κι ἀφήκαγε τὸ Σκάλωμα (3)
μὲ τὰ χωριά τριγύρω.
Ἄνάθεμα τὴν Πιτροπή (4)
κι αὐτὸν τὸν Κουμουνοῦρο (5).

Μὲ τὴν ἐπέτειο τῆς Ἀλώσεως τῶν Ἰωαννίνων ἀχολήθηκε πολλές φορές ἡ Ἡπειρωτικὴ Ἐταιρεία. Ἐχει κάμει τὴν στρατιωτικὴ ἀνάπτυξη τοῦ Ἡπειρωτικοῦ πολέμου 1912—13. Ἐχει δώσει ἀναμνήσεις Προδρόμων καὶ Μαχητῶν. Ἐδωσε τὴν πτώση τῶν Ἰωαννίνων στὴν Ἑλληνικὴ Ποίηση.

Στὴν ὁμιλία τῆς 23ης Φεβρουαρίου 1977 ὁ ὁμιλητὴς Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας θὰ κάμει τὴν ιστορικὴ ἀναδρομὴ στὸ Συνέδριο τοῦ Βερολίνου, πὺ εἶναι ἡ ἀφετηρία τοῦ ἠπειρωτικοῦ δράματος χωρὶς τὸ τέρμα του. Θὰ μᾶς δώσει τίς ἀτέρμονες δολοπλοκίες καὶ ὑπαναχωρήσεις τῆς Τουρκίας, αὐτὲς πὺ ἐπαναλαμβάνονται σήμερα στὸ Κυπριακό. Θὰ ἀπεικονίσῃ τὴν ἀπήχηση στὴ Λαϊκὴ ψυχὴ καὶ τὴν ἀπογοήτευση τοῦ ἐντοπίου πληθυσμοῦ. Θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀντίδραση στὴν ἀπόφαση τοῦ Συνεδρίου τοῦ ἀλβανικοῦ πλη-

θυσμοῦ καὶ τὴ δημιουργία τοῦ Ἀλβανικοῦ Συνδέσμου.

Θὰ ἀναφερθῇ στὴν ἐκτίμηση τῶν Τούρκων ὑπερασπιστῶν τοῦ Μπιζανίου γιὰ τὴν ἀξία τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ τοῦ 1912, ὅλως διαφόρου ἀπὸ τὸν συρφετὸ τοῦ 1897, γιὰ νὰ φτάσῃ μέχρι τὸ Μπιζάνι.

Μιὰ σειρά σπανίων εἰκόνων, πὺ ὀφείλονται σὲ ξένους καὶ Ἑλληνας πολεμικούς ἀνταποκριτάς, τῆς ἐποχῆς 1912—1913, καθὼς καὶ εἰκόνες μέχρι τοῦ 1940 θὰ δώσῃ τὴ βουβή, ἀλλὰ εὐγλωττὴ καὶ ζωντανὴ ἀναπαράσταση πολεμικῶν μετώπων, τοπίων, φυσιογνωμιῶν φιλιῶν καὶ ἐχθρικῶν, λόχων καὶ συνταγμάτων ἐν πολεμικῇ δράσει καὶ εἰρηνικῇ ἀναπαύσει στὸν Ἡπειρωτικὸ χῶρο.

α.χ.μ.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ

Τὸ βράδυ τῆς 22ας Φεβρουαρίου 1977 ἡ ΕΡΤ ἀφιερώνει στὴν ἐπέτειο τῆς ἀλώσεως εἰδικὴ ἐκπομπή:

Εἰσαγωγή τοῦ Προέδρου τῆς Ἡπειρωτ. Ἐταιρείας Ἀλεξ. Χ. Μαρμπούλου. Ἀφηγήσεις Ἀθ. Τσεκούρα καὶ Ν. Λάππα.

Κατὰ σκηνοθεσίαν τοῦ Ἡπειρώτη Νίκου Παπαθανασίου.

★

«Ἡ Συνοχή καὶ τῆς Λωζάνης καὶ ἡ σημερινὴ καὶ αὐριανὴ Ἑλλάς».

Εἶναι τὸ θέμα πὺ θὰ ἀναπτύξῃ ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας τὴν 9ην Μαρτίου, ἡμέραν Τετάρτην, ὥρα 7.30 μ.μ.

Ἡπειρώτης Δημοσιογράφος Κος Μιχ. Γ. Μελάς.

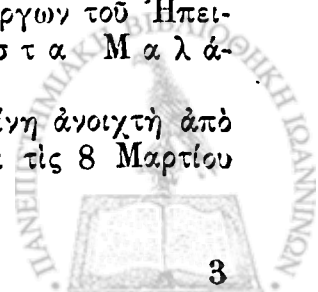
★

Ἐκθεση ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Στις 16 Φεβρουαρίου 1977, ἡμέρα Τετάρτη καὶ ὥρα 7.30, στὴ Γκαλερί Ἀργῶ, ὁδὸς Μέρλιν 8 (Κολωνάκι) θὰ γίνουν τὰ ἐγκαίνια νέας Ἐκθέσεως ἔργων τοῦ Ἡπειρώτη Ζωγράφου κ. Κώστα Μαλάμου.

Ἡ Ἐκθεση θὰ παραμείνῃ ἀνοιχτὴ ἀπὸ τις 16 Φεβρουαρίου μέχρι τις 8 Μαρτίου 1977.

- 1.—Ὁ χ τ ῶ Β α σ ί λ ε ι α ἀ ν θ ρ ῶ π ο ι
Μετείχαν στὸ Συνέδριο τοῦ Βερολίνου 1) Ἀγγλία 2) Γαλλία 3) Αὐστρουγγαρία 4) Ρωσία 5) Ἰταλία 6) Τουρκία 7) Γερμανία 8) Ὁ Ποιητὴς ἰταλίσσεται τὴν Ἑλλάδα, πὺ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐκλήθησαν μόνο ν' ἀκουστοῦν οἱ ἀπόψεις τους.
- 2.—Π ο ῦ ν τ α = Τὸ Ἀκτιον.
- 3.—Σ κ ἄ λ ω μ α = Ἄγιοι Σαράντα.
- 4.—Π ι τ ρ ο π ῆ = Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς Θεόδ. Δεληγιάννην καὶ Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆν.
- 5.—Κ ο υ μ ο υ ν τ ο ῦ ρ ο ς = Ὁ τότε Πρωθυπουργὸς Ἀλέξ. Κουμουνοῦρος.

Ὡς πότε ἄστεγν ἡ Νεοελληνικὴ Πινακοθήκη τῶν Ἰωαννίνων;

Ἑπειρωτικὴ Ἑταιρεία

Ἀριθ. Πρωτ. 461

Πρὸς

τὸ Ὑπουργεῖον Πολιτισμοῦ

καὶ Ἐπιστημῶν

Ἐ ν τ α ὤ θ α

Κύριε Ὑπουργέ,

1.— Ἐνα λαμπρὸ μὲ πολιτιστικούς σκοποὺς ἡπειρωτικὸ Σωματεῖο, οἱ «Φίλοι τῶν Ἰωαννίνων», διαθερμαινόμενο ἀπὸ τὴν ἀγάπη πρὸς τὴν πόλιν τῶν θρύλων μὲ ἀτρύτους κόπους πρωτοστατοῦντος τοῦ Μέλους τοῦ ζωγράφου κ. Κ. Μαλάμου κατάφερε νὰ συγκεντρώσῃ ἔργα Νεοελλήνων ζωγράφων, χαρακτῶν καὶ γλυπτῶν καὶ νὰ δημιουργήσῃ στὰ Γιάννινα τὴν πρώτη καὶ ἀξιολογώτερη ἐπαρχιακὴ Πινακοθήκη.

2.— Τὸ Ἴδρυμα αὐτὸ δὲν μπορούσε στὰ χέρια τοῦ Σωματείου νὰ ἔχη αὐτόνομη ζωὴ. Ὄρθως, ἐπραξέ καὶ ἐδώρησε τὴν Πινακοθήκη στὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιον Ὑπουργεῖον Προεδρίας τότε) ἐφιλοξενήθη δὲ ἡ Πινακοθήκη στὸ ἀριστάτο τότε Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο τῆς πόλεως πρὸς χάραν καὶ τῶν Φιλοτέχνων καὶ τῶν Ἀρχαιοφίλων.

3.— Ὅμως μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, ὅσο ἐπλουτίζετο τὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο, τόσο ἐπαραιμερίζετο ἡ «μουσαφίρισα» Πινακοθήκη καὶ ὀρθως, ἀφοῦ δὲν ἀποτελοῦσε ὀργανικὸ μέλος τῶν ἄλλων ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων τοῦ Μουσείου, ἡ ἐκθεσὴ τῶν ὑποίων ἦταν τὸ πρωταρχικὸ μέλημα τῶν διοικούντων τὸ Μουσεῖο. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἀποκαθηλώθησαν οἱ Πίνακες τῆς Πινακοθήκης γιὰ νὰ τοποθετηθοῦν σὲ ὑπόγειες ἀποθήκες αὐτοῦ.

4.— Μὲ τὴν ἐξέλιξιν ὅμως αὐτὴ ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴν βιβλίνα τῶν ἀξιολογῶν τῆς πόλεως ἡ Πινακοθήκη τῶν Ἑλλήνων Καλλιτεχνῶν καὶ ἐμπήκε στὴν ἀποθήκη μὲ προφανῆ τὸν κίνδυνον νὰ κατατραφῇ ἔριστα, ἀφοῦ δὲν γίνεται ἡ ἐπιδεβλημένη συντήρησις.

Μιὰ ἀψήγητὴ ἀπὸ πηλὸ προσημ. τοῦ Παλαμᾶ μάλιστα παραμυρρώθηκε ἀπὸ τὴν ὑγρασία.

Ἀλλὰ οἱ Νεοελληνεὶ Καλλιτέχνεσ δὲν

ἐδώρησαν τὰ ἔργα τοῦσ γιὰ νὰ καταστήσουσ ἐκεῖ.

5.— Εἶναι εὐχρῆς ἔργον ποῦ γιὰ τὴν ἀνέστια Καλλιτεχνικὴ Πινακοθήκη ἐρέθηκε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά ἢ προθυμία τοῦ Δημάρχου Ἰωαννίνων κ. Κ. Μπέγκα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ ἐλεύθερο περίπτερον μέσα στὸ Κάστρο τῆς πόλεως, ποῦ μὲ τὴν παραδοσιακὴν τοῦ μορφῆς μπορεῖ κάλλιστα νὰ φιλοξενήσῃ αὐτὴ καὶ οἱ πίνακες τῆς ἀδελφωμένοι μὲ ὅμοια ἔργα τοῦ Δήμου νὰ ἰδοῦν πάλι τὸ φῶσ τοῦ οὐρανοῦ τῶν Γιαννίνων γιὰ νὰ χαρίσουσ ξανά τὴν χαρὰ σὲ χιλιάδες ἐπισκέπτες τῆς ἡπειρωτικῆς πρωτεύουσας.

6.— Δὲν πιστεύομε δτι τὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο θὰ προβάλλῃ ἀδικαιολόγητη ἀρνήσιν νὰ παραδώσῃ στὸ Δῆμον τὴν Πινακοθήκη ἀφοῦ δὲν τὴν χρειάζεται πιά καὶ ἀφοῦ κι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τὰ Ἴδρύματα ποῦ στολίζουν τὴν πόλιν.

7.— «Οἱ Φίλοι τῶν Ἰωαννίνων» ποῦ εἶχαν τὴν πνευματικὴν πατρότητα τῆς Πινακοθήκης ἔχουν αὐτοδιαλυθῆ καὶ ὅλα τὰ μέλη, πνευματικοὶ ἄνθρωποι, ἐντάχθησαν στὴ δύναμιν τοῦ πνευματικοῦ Σωματείου τῆς Ἑπειρωτικῆς Ἑταιρείας ποῦ ἀναδέχτηκε τοῦσ σκοποὺσ τοῦ Σωματείου καὶ ποῦ μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ τὸ συνεχὲσ καὶ ἀδιάλειπτο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐπίβιωσ τῆς Πινακοθήκης.

Ἐλπίζομε δτι ὅλοι οἱ παράγοντες, τὸ Ὑπουργεῖο, τὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο, ὁ Δῆμος, Ἰωαννιτῶν θὰ δώσουσ τὴ λύσιν σ' ἕνα πρόβλημα, ποῦ ἀδικαιολόγητα χρονίζει εἰς ἄρος τῆς πολιτιστικῆς φήμης τῆς πόλεως.

Μὲ ἐξαιρετικὴ τιμὴ

Ὁ Πρόεδρος

ΑΛΕΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺσ

ΣΤΑΘ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ

Κοινοποίηση:

1. Κον Κ. Μπέγκαν Δῆμαρχον.

2. Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Ἰωαννίνων.

3. κ. Κ. Μαλάμον.

4. κ. Ἰωάν. Μπέττον, τελευταῖον Πρόεδρον τῶν «Φίλων τῶν Ἰωαννίνων».

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Ο ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΕΣ

Με τὸ θόρυβο γύρω ἀπὸ τὴν μελλοντικὴ ἔλλειψη καὶ τὴν ἀκρίβεια τοῦ καφέ πηγαίνει ὁ νοῦς μας στὰ παλιά, πού ὁ καφές ἦταν εἶδος πολυτελείας στὸ φτωχὸ ἔρεινὸ, ἠπειρωτικὸ χωριό.

Καφές, ζάχαρη, μπακαλιάρους, ἦταν συχνὰ δῶρα πού ἔστειλαν οἱ ξενίτες ἀπὸ τὴν Πόλη.

Σε περιοχὲς πού δὲν εἶχαν ξενιτεμένους, ὅπως στὴ γεωργικὴ Δρόπολη τῆς Βορ. Ἡπείρου — οἱ ζευγίτες τῆς μόλις στίς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνα μας ἄρχισαν νὰ ξενιτεύονται καὶ μάλιστα στὴν Ἀμερικὴ — ὁ καφές ἦταν πράγμα τέλεια ἄγνωστο.

Μεταφέρω ἐδῶ ἀναμνήσεις τοῦ δασκάλου Μιχ. Καλυβοπούλου δημοσιευμένες στὸ λογοζῶο περιοδικὸ «Β. Ἡπειρος» 1935—1937 (τεῦχος 24—25), τοῦ ὁποῖου εἶχα τὴν ἐπιμέλεια τῆς συντάξεως.

Εἶχε ὁ μακαρίτης δάσκαλος, ἡλικίας τότε γύρω στὰ ἑβδομήντα του, ἀπὸ τὴ γιαιγιά του τὴ Μπουλιαρατινὴ Ζάκοβα, πού γνώρισε στὰ δέκα ἑπτὰ τῆς χρόνια τὸν Ἀλῆ Πασιᾶ, τὴν παράδοση γιὰ τὸν καφέ, πού μᾶς διηγεῖται, παράδοση ὁμολ. τῶν ἀρχῶν τοῦ περασμένου αἰῶνος. (Θάνατος Ἀλῆ Πασιᾶ 1822).

«Στὰ μικρά μου χρόνια, λέει ἡ Ζάκοβα, δὲν ἔπιναν καφέ στὰ μέρη μας. Οὔτε καὶ τί πράγμα ἦταν δὲν ἤξερα.

Ἦμουν μεγάλη καὶ παντρεμένη με παιδιὰ, πού πῆγα μιὰ φορά τὴ Δρόβιανη.

Ἡ Δρόβιανη εἶνε μεγαλοχώρι. Ἔχει πλούσιους ἀνθρώπους. Αὐτοὶ ξαίρουν ἀπὸ κόσμο γιὰ τὰ περισσότερα χρόνια τὰ περνοῦν στὴν ξενιτιά. Ἔχει ἔχομε κάτι συγγενεῖς. Μὰ τώρα ξεχάσαμε τὴ συγγένεια. Δὲν πηγαίναμε συχνὰ, δὲν ἐρχόνταμε συχνὰ καὶ ἔτσι ξεχάστηκε ἡ συγγένεια. Εἶχαμε καὶ κάποια κουμπάρια.

Ὁ πάππος σας μού ἔλεγε πὼς κάποιος προπάππος σας καταγόταν ἀπὸ τὴ Μοινίτσα καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν ἴδια οἰκογένεια κατάγονται καὶ οἱ Καλλιαφαῖοι, πού κατοικοῦν στὴ Δράβιανη. Ἀλλὰ στὴν ἐποχὴ μου δὲν εἶχαμε καμμιά ἐπαφὴ με αὐτούς. Ἐγὼ ἔ-

πως σᾶς εἶπα πῆγαίνα στὴν κουμπάρα μου. Ἐκεῖ πρώτη φορά ἤπια καφέ. Ἐγὼ νόμισα πὼς ἦταν κανένα μαῦρο ποτό, σὰν τὸ κονιάκ. Τὸ πῆρα, ἔκαμα κατὰ τὴ συνήθεια τὸ σταυρό μου. Ἐπειτα εἶπα καὶ τίς συνηθισμένες εὐχές:

— Ἔ! Καλῶς σᾶς ἡύρα! Πολλὰ τὰ ἔτη σας! Νὰ ζήσης κουμπάρε, νὰ χαίρεσαι με τὴ γυναίκα σου καὶ τ' ἀρχοντόπουλά σου.

— Καὶ σύ, κουμπάρα, νὰ ζήσης νὰ χαίρεσαι με τὸ στεφάνι σου!

Καὶ σὰν τελείωσα τίς εὐχές τὸ τίναξα στὸ στόμα μου.

Καταλαβαίνετε τί ἔγινε τότε. Ἐκαψα τὸ στόμα μου καὶ τὴ γλῶσσα μου με τὸ ζεστὸ καφέ.

Τί ντροπὴ! προσθέτει ἡ γιαιγιά Ζάκοβα.

*

**

Ἀλλὰ στὰ φτωχὰ ἠπειρωτικὰ χωριά, καὶ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τὸν καφέ τὸν «παντρεῦαν» με κριθάρι ἢ με ροβίθη. Σ' ἓνα τέτοιο «καφέ» ἀναφέρεται τὸ ἐπόμενο ἀνέκδοτο, πού ἀποσπῶ ἀπὸ τὸν «Παρατηρητὴ» τῶν Ἰωαννίνων.

«Ὁ ἀοίδιμος Σπυρίδων Βλάχος, (ὁ κατόπιν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν), εἶχε ἐπισκεφθῆ κάποτε ἓνα χωριὸ καὶ μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν σὲ σπῖτι τοὺς προσέφεραν καφέ. Μαζὶ του καὶ ὁ Πρωτοσύγκελος Χρυσόστομος.

Ἐκεῖ πού ἔπιναν τὸν καφέ ρωτᾷ τὸν Πρωτοσύγκελο:

— Γιατί, μπρὲ Χρυσόστομε, κουνᾶς τ' αὐτί;

Ὁ Χρυσόστομος κεραυνοβολημένος ἀπὸ τὴν ἐρώτηση ἔβαλε τὰ χέρια του στὰ δυὸ αὐτιά γιὰ νὰ ἰδῆ ποῖο κουνιόταν!

— Δὲν κουνᾶω κανένα! ἀπάντησε.

— Πὼς δὲν κουνᾶς! τοῦ λέει ὁ Σπυρίδων χαμογελώντας καὶ καρφώνοντας τὰ μάτια ἐπάνω του, ἐνῶ ἐχάιδευε, ὅπως συνήθιζε τὰ γένηα του.

— Κριθάρι πίνεις καὶ δὲν τὸ κουνᾶς;

Ὁ καφές ἦταν μισὸς καὶ μισὸς με κριθάρι, τὸ φαί πού ἀγαποῦν τὰ γνωστὰ συμπαθητικὰ τετράποδα.

α.χ.μ.

ΗΠΕΙΡΩΤΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

(Συνεχίζεται: ή αποστολή διαφόρων δι-
ελλίων για την Βιβλιοθήκη της 'Ηπειρωτ.
'Εταιρείας).

Καταχωρίζομε τὰ βιβλία πού λάβαμε:

— 'Αλέξ. Χ. Μαιμπούλου: "Ηπειρος
τόμος Α' 'Αθήναι 1961.

— Τοῦ Αὐτοῦ: "Ηπειρος, τόμος Β', 'Α-
θήναι, 1964.

— Τοῦ Αὐτοῦ: Τοῦ τόπου μου καὶ τοῦ
καιροῦ μου. Διηγήματα ἱστορικά καὶ ἄλ-
λα, 'Αθήναι, 1968.

— Βασ. Μπαρᾶ: Τὸ Δελβίνο τῆς Βο-
ρείου 'Ηπείρου, 'Αθήναι, 1966,

— Εὐαγγ. Δημοπούλου: Κιθαιρῶν -
Αἰγόσθενα - Βίλλια - Ὅσιος Μελέτιος,
'Αθήναι 1972.

— Κώστα Π. Λαζαρίδη: Ἀπὸ τὰ λαο-
γραφικὰ τοῦ χωριοῦ μου: «Παρατηρήσεις
στὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα, Ἰωάννινα,
1976.

— Τοῦ Αὐτοῦ: Τὸ Ζαγόρι καὶ ὁ Κο-
σμάς ὁ Αἰτωλός (ἔκδοσις Ἐνώσεως Ζαγο-
ρισίων Ἀθηνῶν), Ἰωάννινα, 1976.

— Δημ. Σταμέλου: Νεοέλληνες. Πνευ-
ματικὲς καὶ καλλιτεχνικὲς φυσιογνωμίες
19 καὶ 20 αἰῶνα, 'Αθήναι, 1968.

— Τοῦ Αὐτοῦ: Ροιμηλιώτικη Πεζογρα-
φία, 'Αθήνα, 1969.

— Τοῦ Αὐτοῦ: Κατσαντώνης, 'Αθήνα,
1970.

— Μιχαλοπούλου Μιχ.: Μαυρίκιον Αἰ-
γιαλείας 'Αθήναι, 1974.

— Ἐμμ. Καρπαθίου: Ἀρχαῖον Ἱεράς
Μητροπόλεως Κῶ, 'Αθήναι, 1960.

— Ἐταιρείας Εὐδοκῶν Σπουδῶν: Ἀρ-
χαῖον Εὐδοκῶν Μελετῶν, τόμος ΙΔ' 1968
τόμος ΙΣΤ', 'Αθήναι, 1970, τόμος ΙΖ',
'Αθήναι 1971, τόμος ΙΗ', 'Αθήναι 1971.
Πρόεδρος Γάσος Ζάππας.

— Θρακικοῦ Κέντρου: Μνήμη τοῦ ποι-
ητῆ Ὀμήρου Μπεκέ, 'Αθήναι, 1972.

— Θρακικοῦ Κέντρου: Θρακικὰ Ἐκ-
δηλώσεις ἐπὶ τῇ 50) ετηρίδι τῆς Ἐθνικῆς
καταστροφῆς, 'Αθήναι, 1973.

— Γεωργία Τσάντη: Οὐ ποιήσεις. Ποι-
ήματα, 'Αθήνα, 1974.

— Εὐστ. Λαμπρίδου: Οἱ ἀδελφοὶ Ρι-

ζάραι, τὸ κληροδότημα αὐτῶν καὶ τὸ Ζα-
γόρι. (Ἐκδοσις Ἐνώσεως Ζαγορισίων Ἀ-
θηνῶν), 'Αθήναι, 1973.

— Γκισδαβίδη Ἀπ.: Ἡ Ὀλυμπιάς,
Θεσσαλονίκη, 1966.

— Κώστα Π. Λαζαρίδη: Παραδοσιακὰ
παιγνίδια τοῦ χωριοῦ μου (Κουκουλίου -
Ζαγορίου). Ἰωάννινα, 1975.

— Ἰωάνν. Π. Μουσοῦρη: Ἡ Ἱστορία
τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης, 'Αθήναι,
1940.

— Ἐμμ. Πρωτοψάλτη: Γενναίου Κο-
λοκοτρώνη - Ἀπομνημονεύματα, 'Αθήναι,
1961, (Βιβλ. Γ. Ἀρχαίου Κράτους — 2).

— Ἐμμ. Πρωτοψάλτη, Ἀρχαῖα Λαζά-
ρου καὶ Γεωργίου Κουντουριώτου, τόμος
Ἐκτος (Βιβλ. Γ. Ἀρχαίων Κράτους—4),
'Αθήναι, 1966.

— Κων. Ἀθ. Διαμάντη: Ἀρχαῖα Λα-
ζάρου καὶ Γεωργίου Κουντουριώτου, τό-
μος 8ος (Βιβλ. Γ. Ἀρχαίων Κράτους — 6),
'Αθήναι, 1967.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΤΕΓΗ

Συνεχίζονται μὲ ἀδιάλειπτο ρυθμὸ οἱ
εισφορὲς γιὰ τὴν ἀνέγερση τῆς Πνευματι-
κῆς Στέγης.

Γίνονται δεκτὲς μὲ εὐγνωμοσύνη δωρε-
ὲς εἰς μνήμην προσφιλῶν προσώπων, πού
τὰ ὄνόματά τους θὰ ἀναγραφοῦν σὲ εἰδι-
κὲς τιμητικὲς στήλες.

- Ο κ. Κων. Τσοφόπουλος, Τρα-
πεζικός δρχ. 2.000
- Ο κ. Γεώργιος Παπᾶς Ἱατρός -
Χειρουργός » 5.000.
- Ο Πολιτ. Μηχανικός κ. Σπ. Μπέ-
κας » 3.000
- Ο Πολιτ. Μηχανικός κ. Μαν.
Χαρατζόπουλος » 500.
- Οἱ Κυρίες Ἀλεξάνδρα καὶ Λήδα
Γ. Καζαντζή εἰς μνήμην τῶν
γονέων τους Γεωργάκη καὶ
Μαρίκας Καζαντζή, τῶν ἀδελ-
φῶν τους Σπυρίδ. καὶ Νατα-
λίας Σταυροπούλου καὶ τῶν
θεῶν τους Κωνστᾶκη καὶ Ἄν-
νας Καζαντζή » 3.000
- Ο Πρόεδρος τῆς Πανηπειρωτι-
κῆς Συνομοσπονδίας κ. Ἐλευθ.
Μαντζίκας » 10.000

Πνευματικὸς ἀπολογισμὸς μιᾶς 15ετίας

(Συνεχίζεται ἡ δημοσίευση θεμάτων καὶ ἐπισημῶν, ποὺ ἐδόθησαν ἀπὸ τὴν Ἡπ. Ἑταιρείαν).

- 23.2.1973 Δημ. Τ. Ν. Μπότσαρης. «Ἀπελευθερωτικοὶ Ἀγῶνες. Γιάννινα καὶ Σούλι».
- 7.3.1973 Γ. Μαυραζιώτης. «Ὁ Ἡπειρώτης Ἐθναπόστολος Πέτρος Ἡπίτης».
- 18.4.1973 Ε. Δημόπουλος. «Φυσικὸν καὶ πνευματικὸν περιβάλλον Ἡπείρου (θρύλοι, μῦθοι, παραδόσεις) τροφὸς τοῦ Ποιητοῦ Κώστα Κρυστάλλη».
- 10.5.1973 Γ. Γκιζέλης. «Ἡ λειτουργία τῶν βορειοηπειρωτικῶν τραγουδιῶν τῆς ἀγάπης».
- 7.11.1973 Ἀλέξ. Χ. Μαρμύπουλος. «Εὐεργέται - Κληροδοτήματα καὶ ἡ ἐξέλιξις αὐτῶν ἀπὸ ἀπόψεως διοικήσεως καὶ ἐπιτελέσεως τῶν σκοπῶν διὰ μέσου τοῦ χρόνου».
- 12.12.1973 Δ. Τ. Ν. Μπότσαρης. «Ἡ ἀκτινοβολία τοῦ Μάρκου Μπότσαρη».
- 13.2.1974 Κ. Δ. Στεργιόπουλος. «Σχέδια ἐκστρατείας εἰς Ἡπειρον κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821».
- 20.3.1974 Ν. Μάτσας. «Ἡπειρος, τὸ τραγούδι τῶν βράχων καὶ τῆς ἀγάπης».
Γ. Συλλάνταβος: «Εὐεργέται τῆς Ἡπείρου, θεμέλιο τοῦ ἔθνους».
- 17.4.1974 Ε. Δημόπουλος. «Παραλειπόμενα καὶ κατάλοιπα τοῦ παναρχαίου πρώτου ἐν Ἡπείρῳ Μανταίου (Δωδώνη)».
- 24.4.1974 Β. Κραψίτης. «Χριστόφορος Περραιβός, ὁ ἱστορικὸς τοῦ Σουλίου».
- 8.5.1974 Ἄ. Παπαθεοδώρου. «Συμβολὴ εἰς τὴν νεώτερα ἱστορία τῆς περιουχῆς Δωδώνης».
- 15.5.1974 Στ. Σιωμόπουλος. «Ρωμαϊκὴ διπλωματία καὶ Αἰμίλιος Παῦλος. Γεγοντολογία εἰς τὴν Ἡπειρον».
- 27.11.1974 Χρ. Κίτσου - Πιτούλη. «Ἡπειροῦ περιήγησις. Κάστρα καὶ Μοναστήρια τῆς Ἡπείρου».
- 18.12.1974 Στ. Λαμπρίδης. «Χριστόδουλος Κλονάρης, Ζαγορίτης, ὁ πρῶτος Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου».
- 27.1.1975 Ἄν. Πετροχειλοῦ. «Ἡ λατρεία μέσα στὰ σπήλαια καὶ τὰ σπήλαια τοῦ νομοῦ Ἰωαννίνων».
- 19.2.1975 Δ. Παπαδημήτριος. «Ἡ Νικόπολις καὶ ἡ Χριστιανικὴ Πολιτεία τῆς Ἡπείρου. Ἔργα ὑδρεύσεως ποὺ σμίγουν τοὺς παλιούς με τοὺς νέους καιρούς».
- 12.3.1975 Ἐμ. Πρωτοψάλτης. «Τὸ Εἰκοσιένα καὶ ἡ Ἡπειρος».
- 2.4.1975 Μιχ. Πετρόχειλος. «Χρ. Σούλης, ὁ νεώτερος Ἡπειρωτογράφος».
- 12.11.1975 Ν. Μάτσας. «Ἡπειρος. Ἡ Κυρὰ - Μάνα τῆς Ρωμιοσύνης».
- 17.12.1975 Φρ. Ἰωαννίδου. «Οἱ Γυναῖκες τῆς Πίνδου».
- 19.1.1976 Δ. Παπαζήσης. «Βλάχοι (Κουτσόβλαχοι) καὶ ἡ προσφορά τους στὸν νεώτερο Ἑλληνισμό».
- 11.2.1976 Ἀθ. Τσεκούρα. «Ἀφηγήσεις ἀπὸ τὰ πολιορκημένα Γιάννινα».

«ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ»

Μηνιαία ἐκδόσις τῆς ὁμωνύμου Ἑταιρείας.

Ἀκαδημίας 64. Ἀθῆναι
Ἰπεύθυνος Ὑψηλῆς

ΑΛΕΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΣ
Τερψιθέας 64- Ἀγία Παρασκευὴ

Τυπογραφεῖον
Α. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
Γ. ΜΠΡΟΥΖΙΩΤΗΣ

Κωλέττη 4 - Ἀθῆναι
Τηλ. 36.33.138

Τυπώνεται σὲ 2.000 ἀντίτυπα

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

1906, ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΙΣ 1934

ΕΙΣΔΟΧΗ «ΦΙΛΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ» 1976

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 64, Τ. 148

ΤΗΛΕΦ. 82.48.202 - 85.11.669

Ἀξιότιμον Κυρι.....

Ζαχαρ. Τσιτσαντζίν
Καθηγητριάδης
Σταθμίδης

ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ

Ἡ «Ἡπειρωτικὴ Ἐταιρεία» Ἀθηνῶν ὀργανώνει τὴν Τετάρτην 23ην Φεβρουαρίου 1977, ὥραν 7.30 μ.μ. εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας (Ἐλευθ. Βενιζέλου 22 - Ὀμήρου) τὴν πέμπτην κατὰ σειράν πνευματικὴν ἐκδήλωσιν τῆς περιόδου 1976-1977.

Κατ' αὐτὴν θὰ ὁμιλήσῃ:

Ὁ Κύριος Ἀλέξ. Χ. Μαμμόπουλος, Πρόεδρος τῆς Ἐταιρείας με θέμα:

Ἀπὸ τὸ Συνέδριον τοῦ Βερολίνου ὡς τὸ Μπιζάνι. Ἀπὸ τὸ θρῆνον τῶν Γιαννίνων στῆς λευτεριάς τὸ γλυκοχάραμα.

Ἡ ὁμιλία γίνεται στὸ πλαίσιο τῶν ἐπετειῶν τῆς Ἀλώσεως τοῦ Μπιζανίου καὶ τοῦ Ἀυτονομιακοῦ Ἀγῶνος τῆς Ἡπείρου.

Θὰ προβληθοῦν σπάνιες εἰκόνες τῆς ἐποχῆς.

Παρακαλοῦμεν, ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ τιμήσετε τὴν Ἡπειρωτικὴ Ἐσπερίδα μετὰ τὴν παρουσία σας.

Διάρκεια τῆς ἐκδηλώσεως ὥρ. 1.30.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ

Ὁ Πρόεδρος
ΑΛΕΞ. Χ. ΜΑΜΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΣΤΑΘΗΣ ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ